

Milan Milivojević

P O E Z I J A

Medija centar Srem

Милан Миливојевић

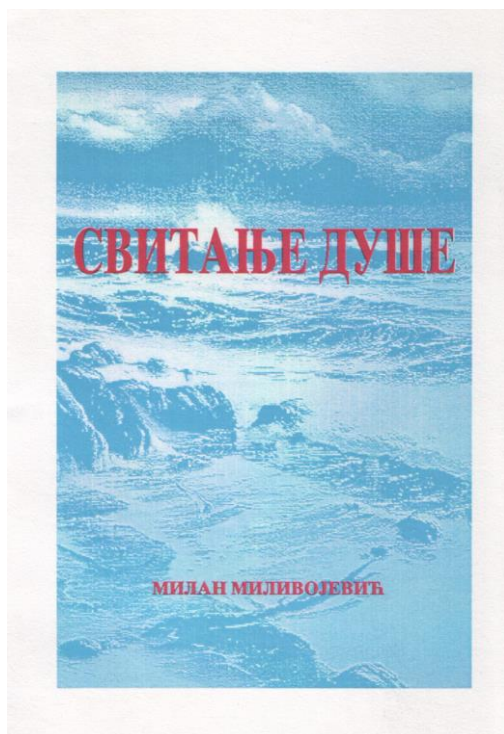
ПОЕЗИЈА

Прва збирка:
СВИТАЊЕ ДУШЕ

Друга збирка:
ЗЛАТОГОРЈЕ

Медија центар Срем

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице Српске, Нови Сад
886.1-14

Свитање душе/Милан Миливојевић
© 1998 Српски Сион – посебна издања,
Сремска Митровица

© 2018 за електронско издање на српском језику
Медија центар Срем,
Сремска Митровица
sremskomitrovackiportal@gmail.com

Корице:
Mykell design

„Милан Миливојевић непознат је чак и ужој, митровачкој јавности, што је по правилу карактеристично за повучене, тихе, мудре и према себи и својој стварању одговорне и за ово време, ретке појединце.

Миланова поетска сочињенија изненадила су ме озбиљношћу, зрелошћу и непатвореном вредношћу казивања, зрелошћу организације језика и прављења најтеже од свих књижевних творевина. Он има шта да каже, зна да казује, а резултат су четрдесетак песама о којима износим пред јавност (са задовољством) мишљење као о једном врло успешном напору и литерарном дебитовању које, верујем, неће бити и крај, овог пута, извесне авантуре.

Поезија Миливојевића мотивски се, углавном, може поделити на четири врсте: љубавну, церебралну, религиозну и патриотску. У збирци уметнички су снажније две прве од двају других врста, што пријатно изненађује бар кад су у питању песме са предзнаком истинске мисаоности будући да је реч о млађем човеку који, тако би се бар могло помислити, још није озбиљније суочио своје погледе са просторности времена за које би се могло казати да је било утемељено „реалним“ илузијама.

Већина песама испевана је у римама, најчешће паралелним и укритеним и то врло успешно. Стих му је врло проширен, што је потешко и за искусније песнике, јер није лако одржати ритмичку уравнотеженост. Миливојевић поседује осећање ритма стишаних интензитета као што су они што их ствара ветар таласањем жита и трава. Такав ритам ближи је срцу и ноћима пуним снова него бунту и узбурканости поимања опорости живљења.

Реч је, дакле, о песнику стишане мисаоности. То је можда и најважнији разлог што се Милан јавља „са закашњењем“.

Ову збирку песама препоручујем за читање са потпуном одговорношћу за све што сам о њој изрекао у виду суда и стручне оцене. Неколико песама у њој служиле би на част и многим афирмисаним песницима. Ту, пре свега, мислим на песме: Град, Ноћ и Старац.“

01.02.1996.
Ђорђе Врањеш

алегорија о пећини

Лутајући пећином, уморан од погледа,
дозвах ружне дане
какви се не познају у лицима калемљеним на добитку
самоћа ме, једном окупана,
позове на реч сјајнију од злата
лепећи ми, изнад усана, бркове од блата.

Рече ми да траве сађене на јави умиру од поноћи
уморне од бола црних пољубаца надолазећег јутра
рече ми да сутра
дан ће ми се дати залутао у осмеху горчине
њега ради, никад нећу знати
где ћу речи справљати од истине,

и верујем ли више псу страсти
или печату спасења
копам ли длановима ивицу власти,
ил' су моја хтења
угасила мисли које говоре о мудрим честицама речи

и може ли још ико да ме спречи
да сам сазнам за наслеђе купљено у болу,
у мукама
па да кренем правим путем спавајући на рукама

и могу ли искру сунцем угасити,
у праху се скрасити
заковати себи дах нагнут ван наручја вечности.

Има ли ван самоће бола,
ван правде добитка,
расту ли
потребе од утехе до утехе - гори ми питање
а она рече, та болест,
тајну заборављених ливада
уморни људи ван пећине што су
сањаће у вечност свитање, мразеве и росу.

тишина напушеног завичаја

Заборавише се лица знаменитих људи
рођених у шапату протеклих дана
осташе само ветрови да витлају, луди
и у тишини моја земља уплакана.

Има ли ко светлост да пронесе
широм пустих путева завичаја
звук сећања из ока да изнесе
јаук бесмртности - угашеног сјаја.

Херојима дата спретност да чине
сад је разблажена умрлим страхом
место да им се дело под облаке вине
утопила га празнина својим дахом.

Ова ће се земља поднебесју дати
као завет далеког покољења
гласницима истине себе ће звати
пронесена кроз јаву створења.

Неверне птице нахранише се зором
зараслом у густе обрве од бола
сунце затамнише каменитом гором
семена што рађају обећања гола.

Гладни устају да нахране сите
изгоне чежњу остављене жене
раздвајају руке, попут гнезда, свите
заспале у јави, душе усамљене.

Скривајући у себи бол суђене истине
непомично је тело угашеног времена
рањено од уздаха спознате даљине
љутом раном без ожиљка, без темена.

Мноштво људи путује кроз дане
несвесно сјаја божанског корена
и смрти болној, што чека са стране
поклања част и славу свог имена.

Душу човечанску подиже изнад облака
онај што траг вечности у себи носи
само ће колону у Богу лудака
пустити да сузом земљу ороси.

Девојка коју сам видео у наручју плиме
продаде ми опало лишће са рукава
сад дозива кроз воду моје име
скривена рана нека,
лукава.

Када ми вечерас сунце заспи у очима
неверан од пролећа
скованог њеном топлином
оживећу тајну здробљену у ноћима
облачећи се ружама, заливајући се истином.

Меки ће ми образи угасити свитање
скривена лаж испод пепела залутати
у усамљеном срцу оживеће надање
да на њеном оку
душа ће спавати.

Гледајући у даљини усамљени немир кошуте
у сновима губећ' наду осмехнућу се жени
трагове страсти склопићу у зори,
у гласу
где пијани момци лутају заборављени.

Скривеним ћу оковом тамницу поробити
ту и тамо, крв уморну,
потопићу у жили
топлину што избија из бескраја
прождраће сужњи,
беспућу верни, гњили.

Због сећања које доноси увенула плима
у јутро ћу охоло пожурити снен
затворићу врата омеђеног сјаја
и покрити сузом траг њен.

галерија заборава

У трену ми се учини другачијом
погледи нам се стопише у исто
усне јој се оросише мојом жељом
и већ хтедох да је кроз будућност прострем
да је родим умотану у стакло
загледану у трептај сунчеве душе
тамо где у тишини спава задах задимљених улица
тамо где у псећим устима сахрањују
тела згажених лисица
и тад ми се
полирене опалом водом пробудише звезде
и однесоше је за осталим ликовима
у галерију заборава.

Речи, речи, ја вас чујем у тишини, драге речи
не патим, значи:
не љубим вољена јутра
чудесна у цвату, у мастилу измашћена
поново те желим
ужарену као позив на страст, а тако бледу
од камена сан који ме гуши водом покајницом
почетак му слика која прекрива те
нагошћу мртваг водопада
где тмине односе лаж
далеко изнад лудих птица.

Речи, речи, зашто ме носите у круг, драге речи
ватра уместо ока:
сад и слепце сунце греје
сећањем у страху, пишем ти као такав
чекајући молитвом
ону обалу која срећу из праводе не куне
пијану од пољубаца побеснелих таласа
не дам више да ми једеш срце, жено
утваро, змијо и преваро
хоћу сликом место тајне да путујем у даљину.

Речи, речи, парче успаваног немира у мени
рана дубока:
грубо крштена ветром
носи ме у вечност попут стидљивих љиљана
глупо и себично
поново те сањам у тами заспалог лишћа
изгонећи време из мојих ушију,
из мог ока
бојећи се да жеља податних усана
не долуга у будућност
и испод овог стиха не напише епитаф:

*Љубав је најлепша кад је створена у паклу
далеко од свих истина
тамо где је спаљено време украдено од нежности
са њима птице без бриге за смисао
и траве, и росе, и виолине, и све.*

Е, зато, видиш, лутам сатима без циља,
као музика
гледам у празно, гледам у недоглед, у осаму
не осећан хладни стисак руке,
ни бол, ни снег, ни зној
чувам те као пламен свеће испод ветра
и поново те, поново,
скоро лудачки,
желим.

Од очију својих краде дах успаваног немира
одсутно, кроз сузе, хаљину очајања тка
тај старац непознати,
тихи,
прошлост у тишину зимског мира оставља.

Дрхтаве руке пуни очајањем,
не признаје године
уморан од погледа полупаних огледала, сенком
задире у непостојање, у привид
мада далеко од истине.

Још увек способан за мртве разговоре,
лагани ход
невешто корача ка задимљеном погледу јутра
ободом шешира скривајући небески свод.

песма којој умирем

Одласци неки краду ми пејзаже ружичастих зора
уморне жене гледају у тмини мисли моје
у смрти својој неко љуби таласе
заборављеног мора
кога ли се боје

ове руке што у гласу траже извор сна
завејани прсти спремни да у часу
украду светлост из очију туђег
уплаканог детета.

У песми којој умирем, нестајем у прах
тишином ћу прићи своме сећању на страх.

Одласци ми краду тихи дах из твог ока
док други неко љуби невесту у ноћи
сија ми са усана рана широка
дубока
умирем у лудој самоћи.

Неспретан и загледан у сузе бескраја
кроз месечево лице лако ступам кроз ноћ
раздражен од бола варљивог загрљаја
песме којој умирем.

У прашини разрушених снова,
тамо где не расту лажи
утапам се у извору љубави
украдене из светлосног круга
препуштам се једноличном шапутању југа
чије крило кроз дрхтај помирење тражи.

Немам више разлога за бекство
из уплашене тмине
мада, све је као некад,
пуна су дворишта знамења
дарују људи себе кули зиданој од камења
дробе речи зверима,
бежећи од истине.

Препуштен ветру
остављам се лажима и јави
да ме разнесу птице, да нестанем за трен
да у скривеној страни месеца утопим своју сен
и тегобни траг сећања у глави.

Ко си ти, црна будало, способна да у даху
пољубиш ми пете и побегнеш у ветар
ружна попут бунила, тамо
у желудац свој сакрила си етар.

А колико хтења живело је до пре часак само!

Украдено ми небо под ноктима сахрањујеш
лаким кораком потапаш очи уморног пастира
и дуго, кроз поглед,
ледено ослушкујеш
шапутање мога побуњеног немира.

Тек рођени зли дуси,
пијани у вечност
од мојих руку граде базен трулог вина
осуђен на шапат просипам ту течност
у наручје прано крвљу уцвељених истина.

Дивљим ветром растерујеш сјај
отварајући врата суду безвремене тмине
смејеш се жељи оног коме следи крај
да кроз туђе усне пожуду расплине.

Град који никад видети нећу
спава у осмеху одлазећег дана
уморним погледом однесеним
далеко од мојих распеваних рана.

И ко зна где гнездо ће свити
уплашени лептир срца мога
и да ли ћу у даљинама бити
вредан познања себе самога.

И ко зна због кога ће сумрак
спреман да сном угуши наду
пожелети да трен умирања дана
замени за пут ка незнаном граду.

Ка незнаним земљама као војска царска
гутајући све пред собом корачају године
чујем звуке погребне за срца слободарска
јаук за човеком од жене му вољене.

И мене некад тако роди моја мати
не знајућ' за трку где сви губе све
огрнута у љубав, а како ће знати
где корени су ове срамне преваре.

И небо без птица, и зиме без снега
с кулечењем и мржњом пратиће свог роба
кад га стешу наћи ће и жену за њега
да га, као стража, чува све до гроба.

Годинама тако тесан светлошћу и тмином
без снаге за бегом, без воље за инатом
заvoleћу ту жену, обдарићу је сином
отеравши снове прогласићу се татом.

А кад пустим међу људе своје дело
и са цркве звоно одласка зачујем
употребићи још једном моје уморно тело
да сандук мртвачки сам себи скујем.

Нема више људи којима би речи,
којима би туге
описале додир варљивог имена
нема више сунца, нема ни разлога,
све је
време однело далеко иза украденог времена.

Само сећање још додирује стење,
додирује бол
спремно да у сну украде тренутак загрљаја
нема више разговора,
нема више људи
остао је само прах, сећање и страх.

Недозреле жеље долазе на свој завичајни пир
жене неке туђе, заспале у оку,
на уснама
омађијану душу моју бацају у немир
волећи ме подло,
ван додире, у венама.

Нема више дана за свитање,
нема ни рана
ветрови су однели навике и разговор
нема потребе, ни журбе,
нити хтења
немам више кога да дохватим рукама.

Само сећање спремно да у вечност мамуза
љутом жеравицом безвременог лика
пријатеља нема, ни сродника,
очију и срца
остао је само немир да уплашено грца.

Прокажени снови у бесу процветалих рана
туђа слава, празно име,
лажна моћ
веселе децу уморне очи дана
неспремне за слутњу,
за наредну ноћ.

Попут лептира нестајем у трави
носећи у рукама бремене своје туге
неспреман за повратак у осмех дана
уморан од бола потопљене дуге.
Има ли вредност живот
украден од светлости
када му олуја у недоглед
разнесе кости.

У привиду кријући вечност шапутања
бежим од зала пожњевених рана
одустајући од година наслаганих пред оком
одустајем од сунцем окупаних дана.
Има ли вредност јава
ускраћених радости
у тамници без трептаја
поражене милости.

Непожељан, ја ћу одустати од зоре
лета ће неком другом миловати косу
сањаћу у вечност пуполке без цвета
к'о пустиња ћу незахвално упијати росу.
Неспреман за шетњу
несталим видицима
рамена младости
дароваћу силницима.

Прогута над градом птице,
дан олујни, тмурни
облаци незвани, туђи,
породише се бурни
псето старо, олињало, жељно мира и слатког хлеба
заносећ се од глади, лево-десно, закачи о ногу
неког човека, прокислог, који сматраше да треба
учинити у даху то што ја пожелети не могу.

Врх ципеле зари у изгладнела ребра јадног псета
заскочи од бола биће у ком се патња отелотвори
гледајућ ту неправду,
душа ми се проклета
сва у сузу створи.

Старац неки, револтиран,
рече суво да је керче слепо
и уз бес у души, дрхтећи додаде: „Није лепо,
јер ће тако доћи сваком црни дани, старост тавна
и немоћ овладаће му мислима,
грудима, увелим скоком
тело ће му цепати још само сећања, пригушена, давна
и жал за младеначким оком.

Па ће ко то псето, немилом пред ноге,
уморно прићи
несвестан опасности што вреба,
бола којег судбина спрема
та кнегиња, кадра сваком живом створу стићи
неосетна на сузе, сурова и нема.“

Човек се осмехну с висине тој речи
и оде другом циљу
ја потражих музу, руци својој водиљу
и мада ми се грло затвори, и бол прасну,
отвори она двери своје
смерно родих слово што о љубави пева,
љубав сања и у њојзи дише
па написах речи што пред тобом стоје
у којима слика неправде мирише.

Сад се једино сећам старца
и речи што их каза
и стављам парче хлеба
на пут пред псета тог
поново виђам видике путоказа,
гасећи смутње сваког срца злог.

(проти Милораду Голијану)

Песмом гонећи страх од вукова
ђаче голи пропланак у погледу скри
на длану му спавају телеса мртвих звукова
и страх који ври.

Поскоци у грму, и отровна гамад свака
неосетно ће гору дахом обгрлити
дуси бесни, незвани, отерани од јунака
последњи ће се скрити.

Мада има лепу реч и спремљен товар хтења
залуд ће убогој шуми, што извирује у дну
топлим рукама, свислим од лажног умилења
обећати заборав у сну.

Посади ли у прсте слутњом опијени цвет
којем оправдање гаји лахор хировити
поново ће кроз сутон угасити лет
предео јасни, шумовити.

Завојшти ли на њега каквих гусала збор
окренуће земљу ђак, и сав овај труд
однеће у ноћ, тајног потока жубор
и све биће узалуд.

Беоњаче му саткане од змијског даха
том путнику што привид претвара у наговор
неспретан,
поружнео од страха
мислима својим онеспокојава разговор.

Мада жеље беху његов пољубац у јави
спремност му се топи од близине мрака
и већ руке баца ветру
што плови ка Сави
да угуши постељу каквог светлог зрака.

Главу носи умрлим кораком
ка долинама тамним
жубор месечине га у потиљак гледа
мада сањао је некад о даљинама славним
сада, уморан, на мутни камен седа.

Први санак гасећ' немир крене да га носи
да га, сетом опијеног,
на рудину голу веже
уступајући га лудом хиру и припијеној роси
на њен подметач он тврдоглаво леже.

Оставља у залог роду тек изгореле трагове
росећ' усне, успаване, неме
нагони у зебњу сахрањене врагове
како би у сенци новог дана,
поробио време.

Погоди ли ме каква горка реч, клевета
ил' виђење грдо
срце ће моје тихом помрчином прекрити часе
заспаћу у трепету, болу, кроз какво корење тврдо
а онда, зна се;

теку ћу и писаљку упослити у руци, кроз грч
ум мој просуће патњу
стварану од вечности ока
шарама словним изућу боју скупљену у врч
док моја рана дубока

не открије теби све што ме жуља,
голица ил туче
сва моја телесна хтења,
душевне радости и бриге
што ми се смеши у брк,
за леђима ми рукав вуче
сав талог друштвене интриге.

Данима тешем те риме, та слова,
не знајући ни зашто
склапам у духу икону од уздаха ткану,
од маглених речи
оплакујем нечујно дуг времена свога, нашто
се кези хир што лечи.

И сад теби, ево пишем,
мада нисам вичан приповести
нити ме искуство дугог века не обдари дахом
не мути душу своју делом чињеном из обести
и не кити се туђим страхом.

Него очи своје, и руке драге,
управљај ка небу, ка вечности
дух подарени продуби и управи га
на добро свима
па кад ти олује земне прекрију трагове и кости
отиће ти душа добрим анђелима.

Вечерас ћу песмом сахранити жеђ за тобом
нервозан и наслоњен на јастуке меке
кандило ћу дрхтаво угасити пред собом
и одлутати шапатам до ливаде далеке.

Вечерас ће јата уморних очију заћи
скриће се погледи мутне душе моје
огрнут у тишину,
какав мир ћу наћи
тамо где пољупци у месечини стоје.

Вечерас ће љуте птице топоте да кују
метнуће у букет руже рођене од сјаја
пустиће свираче над хумкама да снују
нехајно суви додир туђег завичаја.

Вечерас ћу тихе душе
путовати бледо сећању у сусрет,
мада
досадне ће страсти да ме кидају и гуше
да ми покров увели саткају од јада.

Ходом тканим уплаканим сећањем на младост
корачала је једна жена,
име њено
у загрљају вина и уздаху песме рођено
скрило се у осећају којег чини радост.

Руке расуте по столу попут полупаног огледала
очи су јој месеци из снова сабрани
из прошлости јој дани
коњи разиграни
сахрањују жеље које некад је рађала.

Неверна од речи,
крије надолazeћи страх
преслаба да буде победник над ватром
заспала је у јауку пред небеском шатром
једна жена,
име које свлачи се у дах.

Учинивши да, у часу,
расањени спокој не љуби
да, преварена жудњом,
из пепела израсте
захвати, у рукама, истине неке тмасте
низ које се зрачак хтења увија и губи.

Ходом чији траг иде у корак са облаком
створена без суза, једна жена,
име њено
ношено кроз уздахе, срце невољено
од искона равна зори,
срасла са сумраком.

Мада, невољно,
побеснеле олује, увреде
ограђује за кишу,
туђе брвно, сенице
буди се за ноћи у којима ће зенице
мотати кроз косу прогањајући седе.

До свог гроба та се пење хотећ' благо
красти руке из молитве изгоњене душе
покривати даном стрепње које гуше
и присећања муњу,
које име драго.

Ходом тканим уплаканим сећањем на младост
корачала је једна жена,
име њено
у загрљају вина и уздаху песме рођено
скрива се у осећају којег чини радост.

Не љуби ме, жено, уснама
побеснелих лажи
пусти да развалине без утехе падају
у дубину ока рођеног да блажи
страсти које пламену се надају.

Не љуби ме више,
изгорео у ветру вео танки
нек не буде бакља моје тмине
у одсјају, без опреза,
отпловићу успаванки
стрепећи од даха огољене истине.

Њихове ће речи избрисати грмљавина нека
невеста огња, ретка птица осећања
будиће јутра, скривена од тајне,
суза далека
и кајање, у болу пробуђених надања.

Чежњив, нећу знати сузе сакрити од таме
дрхтаје неме
што сурово притискају ми груди
од љубави изгореле речи,
у тишини, саме
од надања скриће ветрови луди.

Спознавши мирис смрти, злокобног сна јад
у срцу моме непрегледну кршевину створи
кријући се у пепелу,
моја душа сад
лечи вечне ране у наредној зори.

Господа за помоћ нећу молити,
тражићу је, дрзак
не хајући за ране створене ради мене
лик ће ми у сенци горде птице одударати,
мрзак
од бледе душе, уздахом узнесене.

Не, не љуби, не љуби,
не љуби ме жено
јер пољупци су твоји корен мртвих слова
лажни пророци засијани у срце усамљено
спокојство и мир полувечних болова.

И зати, опет ти кажем,
не љуби ме, не љуби
пусти појудом да овлада чедна мис'о, снена
не допусти да ти срце излуди
далеко од простора и од времена.

Заспала је.
Не видим јој више
осмех скривен у очима,
нити лаж у рукама.
Сећање у греху рођено
на уснама јој дише.

Док спава,
корача кроз сан градећи у стиху
нерођену децу своју неподесно.
„...седам година несреће као казна да ти је
седам година туге за мудрост нека је
после ћеш сликати сенке ветра
сенке кроз које се привиђа уморна магла
нестаћеш гладна, жедна и залеђена
зацарићеш се, ковачу именика страсти.“

Заспала је.
У опсени бере сенку украденог листа
са дрвета познања, стеченог прамајкиним трудом
готово уплашена од бола украдених лепотица
бежи у кораке испуњене мојим ципелама
престара за игру,
за шалу престрога
таквима до смрти прети
задах трулих граница
док не пожелe жељу нежељену
несигурно загледану
у склад попуцале вечности.

Спава.
Корача кроз сан.
Тражи узбуђења која би могла
да је учине краљицом песме.
Ослушкује своје дисање
у рани остављених руку
памти само откуцаје апотекарског сата
рођена да неверује,
да сумњичи свакога
памти само увојке украдене испод ока
жалећи што не плови
са сујетним морнарима.

Заспала је.
И нико је више никад пробудити неће
остаће да сања ветар,
поглед забринуте мајке
и угашене свеће.

мој голубе

К'о што зора дивни санак краде
тако тужна моја младост тече
место сунце да ми покој даде
гола чежња раскошно ми вече.

Ја због тебе писах своје песме
у стих сваки дадох неба сјај
из тишине где нам поглед не сме
желећ с тобом поделити рај.

Мој голубе, због тебе лијем сузе
капље туга све због пустих нада
не прежалих што те други узе
и умрећу
тебе нећу заборавити никада.

И Господ створи свет само да би
у даљини векова
уморна од јесењег ветра корачала кроз сан
жена
којој сунце поклања утихнули дан.

Нервозан, у пламену косе, нахрањени цвет
невешто скрива бежећи од туђег осмеха
разбацујући
у пролазној тами сву тежину греха.

Звезде не види, мада погледом сахрањује страх
мојим смелим очима немилосрдно суди
вредно
беседнику одежду жалостиву нуди.

Превише жива за пољупце без душе
несигурна само кад згуснутом прашином
потопи
плочнике дахом створене и тишином.

Оковима обмане осемењену наду
у магновењу рођену кроз вене
самоћом гаси
том тихом водом преварене жене.

На твојм лицу спава моја нада
изгорела у слутњи,
у страху исмејана
она је осмех виле над сенком ливада
она је пепео и траг изгорелих грана.

Певају у зори образи твоји меки
замотани у лишћу
попут извора пене
односи их изобиље путева далеких
да у зори несатканој окупају мене.

А ја, лудак, сањам непрекидно
да са тобом кроз постељу аждаје убијам
па те после љубим дрско, бестидно
претворен у жудњу,
судбини робијам.

О, судбино горка, варљиви јахачу сна
огарављујући моје снове својим бременом
од познања с тобом рађам боју
самртног пролећа
милован погледом победника над временом.

тужни карневал

Кад као уморни старци будемо корачали улицама
и чекали да нас загрљајем утопе мисли скривене
да ли ћеш ме се сећати
да ли ће те се тицати
да ли ћеш и тада бити уз мене.

Када ме у парку не буду виђали голубови
а радости сунца утону у сенке вечери снене
да ли ћеш крај кревета мога
љубити мене седега
да ли ћеш и тада бити уз мене.

Кад не будем више морао скривати своју бол
кад буде истина потекла низ улице ожалошћене
кад будем сам у тмини
отишао у тишини
да ли ћеш и тада бити уз мене.

Кад будем чекао пресуду на прагу вечности
кад бесконачне речи костима се разлију притајене
а тешке, оловне кише
нападају још више
да ли ћеш и тада бити уз мене.

Кад иза мојих леђа остане овај тужни карневал
а на улицама буду ходали други људи, друге жене
да ли ћеш у повечерја тавна
скупљати сећања давна
да ли ћеш и тада бити уз мене.

кад прођу дани младости

Често се питам чија ли ћеш бити
када прођу дани наше младости
и ко ће у твом крилу своје гнездо свити
у чије ли ћеш зоре уносити радости.

Често се питам да ли ћеш открити
ову тајну што у срцу је носим
у ноћима без стида хоћеш ли је снити
ил' јутра своја сузама да росим.

Често се питам гори ли још нада
у мислима твојим мој лик да л' жубори
и хоће ли из судбе нићи клица млада
да те, у пролеће неко, покрај мене створи.

камо ноћи, камо рујне зоре

Чему ове песме које пишем
и надежда прекривена сном
када жена зарад које дишем
неће са мном поделити дом.

Вама бацих ноћи моје црне
о кафане, цркве неосвећене
све због оне која попут срне
брсти дане још не рођене.

Зашто себе лагах тако болно
да ће јутра појити ми осмех
можда зато сада страдам вољно
одбацујем чедност и присвајам грех.

Камо ноћи, камо рујне зоре
та јутра моја неосунчана
кад ми за њу и воде изгоре
мрак ме чека место свитања.

И нико срце моје пробудити неће
нити ће у снове ући друга нека
па кад изнад мене замиришу свеће
биваће и тада драга и далека.

Додирни ме дахом пролећа
заспалим у тишини мојих рамена
па ми откриј тајну коју срце предосећа
на каменом друму,
побеглом од времена.

Подари ми пољубац у трави
украден од облака што путују на југ
погледај у празнину где скакавац прави
последњи осмех јутра
са шетње кроз луг.

Замириши ме пупољком ноћи
створеног у блату новембарских киша
како могао би сањати
да ћеш опет доћи
тамо где се чежња у уздаху стиша.

венац саткан од очаја

Гледајући у твојим очима
врлудави бљесак морске пене
нећу ти ноћас раскопчавати блузу
тамом умивајући, слепо,
беспућа
нити ћу открити тајну последњег стиха
у залеђу исплаканих сванућа.

Желећу остати наиван,
послушан попут душе
која,
шетајући обалама твојих жеља
глупо се одупире притиску времена
очекујући да поноћне тренутке интима
дочекаш снена.

И већ слику видим, у њој ти,
неспремна за шетњу
на крају моје песме,
корак од сна
из очију својих дајеш ми венац
саткан од очаја.

да су мене муње породиле

Да су мене муње породиле
шешир свој у лелецима изгубио би
залуд би ме пламене очи водиле
винограде благи, Христе, слава ти.

Да су мене петли испевали
умео бих зоре уз вино дочекати
заспале би руке вуци миловали
пастиру драги, Христе, слава ти.

Да су мени пролећа одвела кораке
опанак би душа знала заборавити
отопиле би срце жеље неке лаке
истино светла, Христе, слава ти.

Да су дахом својим родиле ме звезде
не би ми се тама дала сагледати
ни вештице док пијане језде
царство вечно, Христе, слава ти.

Да су дуге сакриле ми у зеници боје
или соко да је крила мог'о дати
зар би небо подупрле руке моје
сне сањани, Христе, слава ти.

састали се у невољи

Састали се у невољи рода мога безверје
страхови од несреће и спасења обзорје
састављени легу радости мегдана
кога ли ће куга ударити штапом
кога ли ће,
ако неће у вихор загладане.

Рече мудри путник кроз болести и глад
опрез од заваде и љутог духа смионог
откри причом скупу где се легу искони
и збиље,
где се пиле легенде и знање
па се сави пред иконом кнеза.

Несрећом би дато да тлачи робље
неспремно у трку прећи ка слободи
сад га страхом гонећ' осуди на гробље
кнез,
што плахост своју умирује тајно
беду чини небом градећи је трајно.

Реч изусти, затим, безверје међ' браћом
будећ' дахом својим чемере и патњу
дубљим јамама од пустоши слова
теши,
свјетује и снове кује лажне
па и оно себе даде кнезу за вечеру.

Безверјем му датим блуди неодлучне
што очима не виде изворе молитвене
кушач горки,
пелин да учини сладом
уме спретно, куражан од мржње
раширује крила страшћу и угашеном надом.

Последњи у скупу, а први пред Сином
немушт од бескраја,
осмехом ће рећи
истину што у духу освештава врела
остављајући двери да нас греју речи
усправљене утехе, залога до неба.

Тај што клеветник беше, бачен земљи сувој
носећи себе кроз душе изнуђене
окрете се врло,
жалост неуких спази
саплете о вечност призивану милост
и побеже од огња, к'о што беже врази.

На небесјех исписана врата спасенија кротких
месец закључан за погледе кроз ноћи
изненађење прочитано на уснама оглашених
ехом корака најављује да ће доћи
способан да прими на себе грех.

Неопране хаљине бадава целивају мошти
пророчке речи у нехат заборављају
послушанијем блажени остају ван окола
у којем лакоми беду справљају
блудећи кроз муку усиљени смех.

И рече ми:

нови савез ти дадох у душу и срце
не domeћи трага нити сеци изданка корена
и рука ће те моја огријати блага
сјајна звезда за тебе створена
у вечност да бруси све утехе твоје.

И рече ми:

дођи и буди ми у трпљенију веран
заборави на себе, поново се роди
душу твоју орошену и име ти драго, ново
учинићу скинијом над бурама да броди
рече ми благодатан од светости своје.

Стадох са страхом и трепетом проливати сузе
љубити му ране зарад мене сникле
клеветника кудит' што ме отргну и узе
омрзети усне на којима су свикле
речи чији дух не сведочи га.

У тмини коју живот зовем ти си искра светлости
не навикнут на њу умирем у болу постојања
и зато,
научи ме да пливам у реци твоје милости
да напајам се дахом безвременог трајања.

Научи ме да полетим у небеса вером силном
да крај чељусти звери неозлеђен спим
да се надам неком јутру умилном
у ком' ћу попут сна да зрим.

Научи ме да те тражим дахом срне
да се не клањам месецу, ни стени,
ни згуснутом
немиру старачко тело што огрне,
ни далеком неком часу у сећање просутом.

Научи ме да, попут травке, дом на небу тражим
да стремим сазнању рођеном на путу за вечност
јер ја, престрашен у духу,
преморен да стражим
на камену орем бразде тражећи дуговечност.

Научи ме да кајања огњем истопим из ока
на крилима сенке да побегнем од времена,
кад срце ми у сузи однесе
твоја истина дубока
да дочекам зору снагом твога имена.

Љубе ме на месечини степенице камене
док извирују испод тавана туђа деца
дуги путеви које пијем не чекају ме
опрости, од мог ребра створена, жено
што вечерас остајем сам у тишини
уморних снова и одбеглих корака.

Љубе ме све жеље у срцу сакривене
па их слажем испод лишћа заборава
камилавку своју улицама манастира
пуним чежњом погледа мог сетног
у исто време намењену ми жену
коју створи реч на почетку дана,

љуби други неко чег' се ја одрек'о
да бих пост'о сунце вама за топлину
млеко да бих био за хиљаде малих
у рукама носим прегршт васкрсења
ноге моје свезали су трњем вали
да бих срце дао вама за истину.

Љубе ме на месечини степенице камене
сликајући на себи душу свог пастира
одјекују кораци у ноћи низ зидине
буде сенке небеснога манастира
у трену неста слика остављених рана
и већ видим мир и светло новог дана.

Да овенчам тебе јастуцима истине
закључаћу ти јутра у предворју сна
украшћу ти руке из осмеха суштине
из беспућа страсти, скривен од сутона.

Душу ћу хранити песмом неслућених висина
од радосних лептира семена што носе
запеваћу попут слике успаваног сина
заборављеним пламеном у корену росе.

Обучен у кошуљу двоструког поштења
уморним рукама додириваћу крштења
заспала у јави фрушкогорске лепотице.

Испод пепела свој костур истини водим
способан да умрем у трену и родим
лањским снегом прекривена, Петковице.

кога љубиш душо моја

Кад покрије тмина јастуком ми сне
облаци неки лаки роде дугу без боја
а свезани вуци у даху се побуне
кога љубиш тада, душо моја.

Кога љубиш кад се очи девојачке
намах стану плести у вилинска кола
а залудне руке заспале, момачке
скрију у немиру јецај пригушеног бола.

Заклињем те именом и истином
мада не знам звезда да л' те знаде која
да л' те Богом храним ил' опијам вином
и кога навек љубиш, реци душо моја.

Кога љубиш кад се стану бити
уплакана сладост и кораци свети
хоћеш ли се од светлости скрити
по јамама адским снівати сан проклети.

И јутро кад процвета, из устрепталог слова
док путеви бели заблуде дах мог спокоја
мени ће кроз лице јездити зебња ова
кога љубиш душо, душо моја.

Богородичин ће поглед облаку у наручје стати
пуштајући вале саткане од усамљеног јутра
љубећ' искидане мисли, нећу знати
у чему тајне крије залутало сутра.

Е, мој доме,
заборављен у снази
пружам руке твоје
да их воле врази.

Осмех без суштине однеће полуделе птице
распаљене трубе објавиће време туђе смрти
сасвим чудни немир слетеће на украдено лице
успоменом више, пламен срца ће стрти.

Када ушће журно реку
утопи у себе
да л' ће смети, благи Боже,
да погледа тебе.

Душа искрзана оком уморним од севера
без прошлости достојне да погуби слутњу
место себи виру даће усне мојих невера
прогутаће трагом посејану љутњу.

О, тишино гробна,
побеснели јахачу страха
не убиј ме испражњеном
тајном својих уздаха.

Весник је то!

Способан да сања вечито светле снове
лишава савета моју вољу постојања
у очима му земља где не расту увеле смокве
одбрањена тренуцима непролазног трајања.

У њему авети своја стакласта тела успављују
јер ту се и сунце два пута рађа у истом дану
постајући неприметан,
и обасјан туђим страхом
од погледа скрива нежну руку своју, одабрану.

Осећајући мање него према угашеној свећи
ја, усамљени врисак побеснеле осе,
ташта слика
скривајући се под скутом љубазности ближњег
себе удостојавам сузног осмеха његовог лика.

Еванђеље у које допирем два пута више од трага
просуто миро као јутро
смежурано око душе моје,
прст управљен у плаштаницу и речи:
*„Прослави ме,
јер ја ћу те сачувати од сваке невоље твоје.“*

Због чворнатих руку пастира
заспалих у пољупцу зоре
украдених неких немира
спремних у вечност да се боре.

Због ратара из Баната,
сремских салашара,
заборављених окапина
уморних дората.

Плотова тканих мислима из давнина!

Због моравских уранака
и студеничких фресака
никад изношених опанака
свих Обилић јунака

звука гусала грубих
позлаћене фруле таковачког краја
икона које љубих,
косовског с небеса одсјаја.

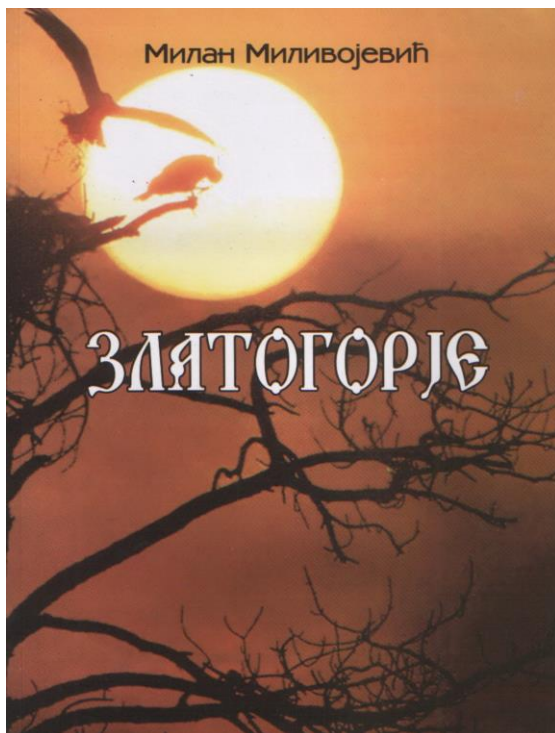
Због рашких светаца
што родише име и порекло
осмеха у отаца,
крајишких синоваца,
рана што се стекло

црногорског камена
пламеног жуља на длану рудара
ракијом заливеденог рамена
уз колибу заспалог сточара.

Због душманских сила
спремних тарабе да спале у бесу
васојевићких вила
које срце у пољупцу однесу

топлог вина с југа
динарских планина и Романије
стишких каљавих јарука,
кајмакчаланске Македоније.

Србин сам...

ISBN 978-86-83977-95-6

© 2008 Књижевни клуб „Бранко Радичевић“,
Књажевац

© 2018 за електронско издање на српском језику

Медија центар Срем,

Сремска Митровица

sremskomitrovackiportal@gmail.com

Корице:

Далибор Филиповић Филип,

Тамара Жикић

млечног пролећа слика

У царска јутра, уз нетакнуте сате
туђ ветар тутњи и облаке бије.
Тече јутарњи дах измаглице.
Растеже се у смеси зоре и даљине.

Сав исток букти од огњеног сунца.
У очима ране зоре црвени се дан.
Преплићу се зраци окопнелог додира,
нечујног срастања.

Све је прозирно од асиметричних видика.
Око мене плута Млечног Пролећа Слика.

Светлости и тмине то је алијанса
која не себично дарује своје тело
ветру и пепелу,
изданак метала, бљештава нијанса
срца белог од лаганих крајолика
и зове се,
зове
Млечног Пролећа Слика.

Ветрови !

Својим опеваним милосрђем
управите брод поднебесја
у шакама стегните прашину и
устајали ваздух
ви, децо
рођена у светлости звезда,
опијте даљинама и мој дух.

Ви, који летите изнад неба,
сусрећете снове непознатих људи,
пливате потоцима од суза усамљених очију,
посматрате усне које се до пола љубе,
а од пола осмехују странцу,
старце који се састају са својом младошћу,
заборављене и мртве,
спремне да упорно куцају на врата
својих некадашњих кућа.

Ветрови !

Вратите птице побегле на туђе небо.
Нека вас не зашивају !

Заспале за љубав без прошлости
пробудите за оба пута:
овај који живе и онај који сновијају.

сребрна душа месеца

Над Сремском Митровицом
васкрсла је сребрна душа месеца
у Булевару Константина Великог
изгубила је сећање и гнев
украден од полумртвог сјаја
вечитог путника
стигао ме њеног горког осмеха сев.
И знам,
доживети нећу јецаје топлог даха њеног, монашког
олујама гоњен обале ћу Саве
потапати на јастуку
заборављених љубавника,
место ушћа реку ће пити усне моје неверне
ведре попут пужа,
попут слепог победника.

Над Сремском Митровицом
васкрсла је сребрна душа месеца
глачана крилима метеора
доведених кроз пољубац етра
у вилином је колу створила
поглед усамљене стене
на Булевару Константина Великог
уморне је очи лептира
сакрила од ветра.

парадигма ноћи

Ноћи су непроходне када се бежи од свитања
ноћи су дарежљиве када се иде ка њему
гледајући у прецвала крила
залуталих свитаца.

Ноћи сан крију у ненастањеним крошњама
тамо где песнике узнемиравају нервозне жене.

Ноћи су усамљеници
скупљени на разним странама погледа
са собом доносе нарамке уморних мисли
и лепршавих стихова.

Ноћи су поломљене гране које спавају у ваздуху.

Ноћи су леденице заборављене у марту.

Кад су очи упрте у њих

мисли одмотавају више као изговор, мање као разлог.

Ноћи су зној.

Ноћи су усахла суза.

Ноћи гуше стваралачко нестрпљење.

Кад удаве левом руком време ћутања,
на десној им се роди број звери.

Куда су оседели снегови нестали
нечујни дрхтај зоре и приче за успомену
зашто су у мојим мислима пупољци престали
да надом хране обалу, пусту, стрмену.

Небески мир одређен да гаји слутњу
прикрада се, тихо, дрхтаво, уз границу вала
над страхом нечујни победник, даровану смутњу
скрива у дубинама украдених увала.

И ко зна чије ће руке обрисати сузе
реци што у дану тражи тајанственост сна
док ја, приводећи себи, шапутање музе
нудим пехар, преврелих од блата, превара.

Исклијале крошње обалом ће удисати речи
понеки пањ, рођен у даљини, однеће са собом хир
смрт сворена у киши покушаће да ме спречи
да у стиху свом утврдим поклоњени мир.

Мада има наде, остаће у самотном болу
локвањ донесен ветром, нечујним, грубим
мало тога дароваће на свом воденом столу
река чију обалу у кишној зори љубим.

Сања васкрсење угашена светлост зора
дубоко испод руба својих трапавих руку
бежећи од сенке ледом украшеног мора
опевава корен ноћи стешњене у јауку.

Тешко пријемчив пољубац обнажене таме
стидан од светлости надирућег дана
давећи се у тиранству усамљене јаме
стргнуће прстима додир туђег длана.

Дан што одлази зубима небо ће гристи
терајући немиром да га воле врази
не слутећи да и њега крај чека исти
заборавиће гордо опрез успаван у снази.

Ноћ одлази у даху већ спознатог мира
неспремна за бег трагом туђег погледа
створена без уздаха невенчаног пира
дом који она озида распе се на крају сна.

Нехајно наслоњени на траг туђег неба, двоје
пуштају време да заспи на небеском јастуку
своју тугу ускраћују божанском делу боје
стварајући од суштине обичај, навику.

Кад поноћ долази у мој дом
празан ходник поједе
просторе по собама утиша до несвести
преображења достојна
зидове одведе месечини.
Њен одраз у сну прелести !

Поноћ опљачка сећање на речи
заборав њен хрли кроз прозоре
неумесно светле
и нема више никог да је спречи
да мртвим телом дана
не дозове бол подмуклих сахрана.

Поноћ даје привид чија душа
открива тајне,
а сузе закључава у одјеку тишине
да потопа у даху утехе себи трајне
нестали би немири ђавоље тмине.

Чврсто затворен у себи,
нервозан попут жуља
проговорих гробним гласом,
дубоко из тишине
једнак сам лавежу окрвљених паса,
захтевам страх и тражим немир
ширећи око себе задах распаднуте лешине.
Лицем у лице са својим животом
покушавам досегнути до корена постања
откривам све не сазнавши ништа
недостојан открића разлога стварања.

Мој унутрашњи свет,
тек пробуђен
састављен од севера обешеног ни за шта
дречаво белог човека открива,
чији је сан
трагове оставио у свим водама света.

Достојан далеког погледа оних чији дан беше петак
способан сам да у ходу зауставим додир
остављајући вечити траг овог уздрхталог путовања
као кроз душу, у себи носим, безразложни немир.

Потпуно сам,
због тога сретан
украдох из простора лутајућу жељу да дишем
да себе изнесем из тела дахом
да се у дан претворим – и сасвим избришем.

Оно што носим у срцу
нису расквашене жеље
у понору огледала
рањене од хитаца
неиспуњене стварности
нити су то у души разгореле стрепње
нарасле изнад границе неспавања
тамо где ветрови престају
тамо где су уста пуна питања
питања без предуслова
која искључују негативне токове догађаја
питања о будућности
чији кораци подсећају на шапутање.

Оно што носим у срцу
није песма из забрањених дворишта љубави
рођена у прабини разрушених снова
нити је песма која носи у вечност
осећања
наквашена разлозима првобитног греха.

Оно што носим у срцу
сама је суштина мога бића
мирна површина створеног од искона мора
танана емоција сећања
вртлог привида речи и одговора.

Миришу липе.
Небо посуто звездама.
Сетно насмејан у развејаном вихору
као да њиме корачам кад у шаке узмем
три пута по три претестерисана починка.
У привиду несањаних сенки
сенка поноћних ветрова се у облак замотава
док улази свет у интернет
моје срце спава.

Вратоломијом спремно сузбити почетак новог
у њему туђе даљине певају кроз стиснуте зубе
До краја безбрижно када се узгаја залет,
ружно као бунило,
где ли је сакрило године
молећи кише да поплаве пут ка свитању.

Као да је заспало у вагону за премештено време
спокојно, без осећаја несреће, као леденица
од оних што сањају,
ни на небу, ни на земљи
краде прашину отпалу са плафона сећања.

Док смеје му се ноћ са таванске паучине
душом скованом у осмеху се поиграва
ма носи свете своје сујете,
моје срце спава.

дан који одлази

У души мојој очајање једна суза тка
неверна у болу,
неспремна за исповест и срам
над облаком смех олује
уплашено срце моје чује
у сећању дан који одлази застаклио сам.

Прогнан од промена и затворен у безличност
пуштам демону да ми твори дане
о, кад би било које
дечије јутро моје
у дану који долази могло да осване.

Наду ми злу ткају хирови времена садашњег
магистрале живота не теку ми у венама
судбином и змијска краљица
постаје седа старица
не рађа се филигран од пепела међ' звездама.

у сузи ћу нићи

Једном ће ме потопити нежна,
бескрајна суза,
напуниће ми срце успоменама.
Испод љуске свог постојања
пустићу да сећање потече венама.

Градећи се одбеглим љубавником
тражићу себе у простору зрна
кидаће ми душу ноћ увела,
црна
своју суштину не откривајући ником.

Стазе ће ме заборавити,
горе проклети
друмовима моји трагови се разићи
и нећу се родити из сутрашњих киша
у сузи ћу нићи.

уместо мог даха

Уместо мог даха
на твој врату
заставе се вију
пијани војници
уморни од страха
под уснама увели
заборав крију.

И неће се више
вратити да броје
дане своје јуначне
остаће до јутра
на врату да стоје
очи моје плачне.

Видом својим спремићу постељу у којој ћу снити
руке које дрхте од помисли
пенушаваг спокоја уплешће у њу нити.

Због очију мојих зар анђели да стрепе.

Уста ће ми пепео родити из тишине
зора сањана биће ми разлог да дишем
бежећи од тмине.

Даћу тајни у ноћи да мирише.

Гасићу, без вере, туробну маглу лажних нада
омамаљен небом завештаним заборављати дане
у трептај путујући загладане.

Камену сузу крадем из чељусти ока
у драги камен претварам три погледа срне
сада тамо где зенице беху
заспа мисао широка
и ране дубоке, црне.

Једино у њима видим светлост
ткану именованом кише
дајући јој суви додир украден од неба
од загрљеног погледа љуштуре горког сна
попут препелице мокре ливаде миришем.

Да, ветар и речи из очију ми украдоше сан
не знајућ' за страх војничким кораком њима лутам
а поглед који извире испод хиљаду пролећа
одгаја своје дане
располућеним надама спутан.

Тихо прођоше дани рођени у привиду
неосунчана остадоше анђеоска крила
сенку своју открио сам у зиду
у којем се свита поднебесја с'крила.

Још понекад само демони што гоне
хладе ми жуљеве оседеле од руку
уморни ветар кроз лишће, кроз пањеве тоне
сахрањујућ' у мени чапур пресечен у струку.

На раменима носим врата од сафира
успомене уклањам са полица страсти
прецветало кајање из краљевства мира
однеће ми снови недоречени, тмасти.

трагајући за миром

Трагајући за миром одгоним од себе
смутњу што у сан ми стиже нејасно
уморном песмом сакривам од тебе
мис'о што твојим друмом ходи, судбино.

Дубоко у срцу крта река,
извора кошмарног
даће се, попут невесте, обема обалама
у нечујном дрхтају ноћи живота овог
чежњом топићу сигурну луку надама.

Видевши ме нагог у тмини,
освануле душе
јунска ће зора на пут Господњи стати
под језиком себе предајући даху,
мирисом ћу липе,
између истине и ватре бирати.

Умрећу кад дође час
биће то смрт неоплакана
обучен у дугу, далеко од вас,
моја ће душа бити
од заборава спремно дочекана.

Надаћу се, можда, само
да угледаћу осмех дану којем стићи нећу
ходећи у вечност,
љубићу ветар тамо
усамљеним погледом ка земљи слетећу.

Зеницу мог ока киша ће да спира
ветрови ће речи одагнати ван сна
оркестар залутао у ноћи,
трен мира
мењаће за радост надолазећег свитања.

У кишни је дан река избацила имена
предака мојих – кроз тихо хујање њено
открио сам корене у словенској ватри
и привиду ветром опијених стена.

Оставши нем, посадох у себи бреме
од очију мојих заборављеног тропара
појеном зором у роси истекло је време
испљунух га у спомен умрлих сточара.

Глас мој другима је грла целивао
немо, без крика, легао сам у туђа плућа
језик ми је украо кошуљу прогонства
да ми душу буде лажна сванућа.

Дочекао ме дрхтај и скитачки понор таме
глуве болести срца однеле ми лице
страшила да маме
и убоге птице.

У кишни сам дан кандила сузама красио
и иконе слепо посматрао у по ока
ватру своју увелим вином гасио
смрт победио животом истока.

Свој сам траг посејао и тамо
где још нико није био
изнад места за која нико није чуо
као перје заборављено испод капута
као зима која се врти у круг
као бразда затечена иза зидова
опијен старошћу устајалог ваздуха
као уплашени лопов
слободан да украде нешто и од сутра
који памти уздахе прашине
заточене у каменим удубљењима
неправилно дрским
који памти бљештави сјај паучине
заборављене у тајнама тмине
који памти све детаље када стигне до краја.

Ја нисам онај
који у себи налази немир или глуву тишину
космичку празнину у коју не путују
уздаси уморног света.
Нити сам икад причао са пчелама
кроз руке претакао мед попрскан веровањем
да никад нећу стајати на перону кајања.

Ја сам непоправљивост времена
ја сам киша зарђала од пролажења
ја сам сан који не верује онима
који плачу због њега
нити онима што презревају у позоришту
цветољубац неодољиви ја сам
онај који са собом доноси сећање на грех.

Никада те нећу срести
ако Бог да
да те и сретнем
никада ме нећеш волети
ако Бог да
да ме и волиш
нећеш са мном вековати
ако Бог да
да и век векујеш са мном
никад нећеш надрасти биће
фусноте
из мог сна.

Стојим, мада не постојим
нестрпљиво дочекујем сваки трен,
мада време је стало
ноге не осећам,
руке немам
прсте сам у коси изгубио
у мени населило се пролеће
побегло са њених парфема.

Подижем обрве, очи што угледаше,
скривене
то не виде од давнина свет
ту лепоту жене.

Трагове зоре сишемо заљубљени
уклањајући вид месецу скривеном у оку
миришући згариште ноћи продисане на кревету
растемо до звезда завезани у наручје
оно што бејаше страст бацамо у вечност
да буде ватра
која ће отопити снегове.

Застиделе погледе скривамо од ветра
неспретне због суза усахлих на образу
ко ли нам је зоре сакрио у наручје
чије ли смо усне изгубили у сну.

Стојим, не постојим
освануо у привиду, у осећају
пуштам речима да обману ткају...

У руци би ми заспала кошута
да сам ливада
на оку пољупце би бледе облаци
скривали од ветра
да сам небо.

Да сам шума планинке би виле
на мом длану воду пиле.

Сањао бих 'место уморних граничара
да сам птица
прстом бих жњео сељацима жито
и крао им зној са лица
да сам ветар.

Ама, ружа да сам девојкама бих поглед
заробио
и у вечност њи'ов накит радо био.

дефинитивно: поглед на твоје лице спустићу

Тебе која одлазиш из дана скривена
у наручју мог побуњеног кошмара
тебе која корачаш кроз загрљај песме
доносиш успомене сакривене под прашином
насмејану у свитању,
у погледу горду
загледану у склад попуцале вечности
волећу.

Волећу те попут сузе заспале у облаку
чекајући траг сунца на којем царује дан
очију умазаних погледом у слутњу
нејасну у сну,
у тражењу спутану
сакрићу од јутра ноћи теби поклоњене
за сутоном дане тобом овенчане
склонићу.

И моје ливаде кад се претворе у тишину
корачаћу песмама кроз туђи глас
однеће ме попут ветра трагом птице
кроз мраз оштар,
кроз маглу мутан
поглед на твоје очи,
на твоје лице
спустићу.

ако данас умрем

Ко ли ће сањати ноћас њене очи
ако данас умрем
у налету створену љубав ко ли ће
празнином зидати.

Због кога ли ће она научити волети
ако данас умрем
ко ли ће уморном срцу
даривати стих
у којем ће се душа одморити.

Коме ли ће сутра сунце
у наручје донети сузе
ако данас умрем
где ли ћемо скривати
наше neroђене синове
слутњу расцветану надом лечити.

ноћ уочи источног петка

То се не заборавља, стрепња и тишина
река искушења у којој живот тече
уморна од пустог сна расута празнина
и јесење, ветровито вече.

Немушти трагови, рођени у срцу, нуде
видик сетно расцветан, рад да у болу
посматра лошим вином опијене луде
како се без стида скидају на столу.

Лежала је кријућ' дрхтај у својој лепоти
груди једре ороси јој жеља моја зрела
открих бесмртности тајну у красоти
страсне благодати њеног наог тела.

Уснама је топлим лако преварила сан
крхка душа очајања пред њом се скри
спојене у даху руке заборавише нови дан
па остаде без речи, тихо, тек нада да зри.

Уступиће привиђење себе умору и месечини
остаће у прошлости сахрањени смех
на крају свих векова пробудиће у истини
под јастуцима сакривени грех.

У Ваше сам име, Госпођице
био спреман земљу да заградим
сламнатим шеширом тканим од крајева снова мојих
и анђела дошлог ми у заштиту да молим
да пренесе Вама тајну коју од васељене крих.

Красоту те тајне наслутити нећете знати
под плаштом речи биће Вам скривена
мада желео бих радо Вашем срцу дати
искру што је сладом душе моје изливена.

Због Вашег имена, Госпођице
на крају мојих песама, где царује тишина
к'о у књизи писаној пре векова свих
открићу празнину у стотину истина
а ви само мој последњи стих.

заиграло класје траве

Заиграло класје траве
у светлости врта врела
а сунчеви зраци сјаје
даривајућ' им своја тела.

Ја још памтим осмех твој
најлепша међ' женама
у дрхтавом вриску пене
скривене у венама.

Драго сунце, моја туго
да л' ћеш обасјати
оне дане кад би мила
усне хтела дати.

Теби, ружо
која си краљица међу цветовима
жеђ песника за ненаписаним стиховима
хор славуја што нам мило поје
због тебе сањах све снове моје.

Само за тебе сунце ме буди
да распири жар што избија из груди.

Гледајући твоје лице,
твоје очи
ја светла видим у пустој самоћи.

И негујућ' чежњу - усне да ти љубим
ја сну певам,
а од јаве те губим.

крчма растанка

Чије ли си усне дотакла у сну,
чије ли си зоре сакрила у наручје,
неспремна за бег

ноћас је моја душа због тебе пила

покушавајући да заплаче без суза
без разлога
јер сама си постала и сама си живела
песму заборављала у корену страсти

поцикујући нервозно и суво

очи си заклањала испод дланова
махала заносно косом
грудима растеривала врелину крчме
растанка

и певајући,
певајући без трајања
ноћас је моја душа због тебе пила.

У колико сам гробова већ сахрањен,
у колико сним,
из прелести стижем горчином рањен,
ткан нитима злим.
Колико очију преда мном радује се дану,
радује се вечности,
док ја, киван, скривам од очаја у таму
своје разваљене кости.

О, како ме гуше те речи, како ме пеку
преваре побуњене змије,
побеснели кројач сна, способан да у вечност
ван погледа се крије.
Немајући више где да сакривам лажи, очима
да гушим суштину,
пуштам се висинама ученим да заветом
објављују истину.

Још сувише лак за привид, за шапат анђела,
скривам у рукама нарамак глувог пепела.
Ако се икад уздигнем над понором вечности,
угашеним отиском таме,
спремно ћу уздахом закопати страсти,
које ме побеснело маме.
Сватови свети, појци Галилејчевог хора
озидаће у наосу светлост васкршњих зора.

Како ме умно уведе у недущје, кушачу
и прелест моју учини светлом крајином болезни
на очи ми вечност боголику сахрани
привидом ми плати дух мој горди, неопрезни.

Од познања блудне змије охоло ми и зла душа
носиће пешице молебан иловаче божијем сину
да ме развеје тама, а мраз да ме згруша
ипак ћу платити опрост, живот и истину.

Достојно биће љубит' дворе твоје, Мати
и под столпом мученичким пити рајско пиће
намучену душу Сина Твога ћутањем целивати
у тој тишини благодатној и његово дело зриће.

Не могу ветар украсти од дана
а како бих, сужањ, нејаком снагом
неук се био са опасним врагом.
Под ове небеске своде
ништа без тебе не могу, Господе.

Не могу сузу претворити у љубав
и, храбро, пред хорде поднебесја стати
уморне путе костима својим дати
и газити воде.
Ништа без тебе не могу, Господе.

Не могу дахом додирнути пролеће
одагнати стрепњу птици да на мене слеће
попут ветра провући се кроз прсте
и дисати дах слободе.
Не, ништа без тебе не могу, Господе.

Косово је
Србима
марамца
којом је
Христос
даровао
кнезу Авгару
васкрсење
са свога лица.

Ко од Срба
заборави Косово
доживеће дане
у којима Христос
даривати неће
своје
голготске ране.

ДОК НАПУШТАМ ТМИНУ

Речи ми нису потребне
док напуштам тмину
достојан усамљеном ветру
из пустоши у свануће - носим врлину.

И већ хтедох да се душом бацим тамо
где у даху свићу јутра неорана
кад ми се руке заледише
у обнаженој равни.
Пробуђени тајном из вековног трага
песме ми окрвавише дани
од демона и немани - саткани.

Сада где год ми мисао досеже
углови су куће прохујалог времена
са којим ме дах самоће - веже.

Посматрајући одсјај сунца у капи росе
са лицем у рукама и срцем у ноћи
ни одкуд суда - ни од кога помоћи.

Родила је зима у оку своје сузу
што нит' капље нит' ветри у зрак.
Две године лежала је тамо где љуби
тајанствена судба беспутне пределе
па оста оку навика да губи
од сунца, од киша
погледе избледеле.

Два пролећа тајну скривала је
од месечеве власти
позлаћене трагове остављала
у снегу својих лутања
где год заспи конаке подизала са пуно страсти
вечна попут ватре у непролазном свету ћутања.

Благи Боже који седиш за небеским столом
и у вечност дајеш ми да пишем стихове
колико ћу јесени чежњу брати тупим болом
варајући себе како сањао сам је.

свeтиљкe су пригушeнe

Вечeрас су, опeт, у корeну испуцалог блатa
улицe рођeнe
свeтиљкe су пригушeнe
оборeног гласa сa црквe одјeкују звона поноћи.

Уморној су души даровани снови
увeнули од хтeња
од нeмирних поглeда
опевани у срцу узнeмирeња.

И у њима лик јeднe драгe жeнe
у долини сeћања остављeнe
залутали поглeд љубави, заспао у самоћи.

Бежим од судбине – као после сна
кад запевају чаше напуњене ракијом
и кад столови заплешу
стављам себи на главу венац
саткан од превара.

У твоју кућу, заустављени времену
од дана понећу ликове са икона
зачуђени погледи својом умрлом душом
посматраће одсјај сунца
у капљици искона.

У том наручју светлости,
открићу извор ветра који је
донео ми песму
остављајући ми уз њу и давни траг
сећањем попрсканог лица.

Видим се како лежим
на самртној постељи
очи су ми као два
искоришћена сапуна
дланови спавају у наручју
својих образа
нос ми искривљена грана
побегла од тмине.

Некад бркови сада логорске ватре
од длачица из носа ствара се плетеница.

Основни облик уста
какав памтим из сликовница
појешће оно грађе које извирује са стране
појешће и сламу покошену са усахлих образа
заспаће у пупку позвани на мобу.

Јесен сања лице у паучину завијено
лик који беше пробуђен из мајчине праводе
муња која је осветлила све празнине
сва удубљења
падине налегле на извор светлости
претварајући се лагано у пихтије.

Долази са стране незнана птица
уши окреће у правцу
казалке на сату
нервне завршетке ноктима струже
са тавана
чела
браздице говоре о давнинама
урезаним у боре.

Између обрва и трепавица
снове сања
и тајне таји
жељу жели нежељену,
не достигнуту.

Спрема се свећа
да изгори пролећа
два ситна новчића
из времена пре велике инфлације
стављена на креденац
и спремна за употребу
прсти се трзају од нестрпљења.

Спремне су кости
за излежавање у вечности.

Плетем песму.
Ону обичну, танку,
какве се виђају на изложбама пролећних ливада.
Нежно намотавам око једног стиха други,
око разочарења сањарећи у бескрају
откривам жалост,
тек трећи стих
лежи слободно пружен низ страницу
и гради конструкцију песме.

Тело његове слободе
бацам у загрљај неиспуњеним жељама.

Моја прича сањиво се смеши
док буди последње остатке ноћашњих снова.
Разочарење и жалост упознају близанца
који их је, при рођењу, држао за пету.

Стварам демона који
на крилима својим сећање носи.
Из загрљаја уплетених стихова
издвајам вечност и
даривам је светлости јутра.

...да продужи у недоглед моју агонију.

(Ђорђу Врањешу)

Кад песници умиру
свесно гасе своју поезију
неважно, без стида,
рецитују речи без идеје, смисла
залутале погледе скривају у таму,
недогледну живима
сами остајућ' у миру,
какав се не рађа.

Кад песници умиру голубови плачу
умрлим телима својим
сликају трептај дана разореног
оно што било је привид,
лоша сугестија или клетва,
јефтин сан или подвала,
оно што било је за смех
постаће темељ граду
од сјаја њихових душа створеног.

Кад песници умиру њихови гласови
континуитет живота настављају.
Пулсирајући попут уздаха,
чекају дан када ће их неко чути
и уредно убележити.

(Настојећи на тај начин открити
величанствену тајну смрти.)

Кад одлазите
отисци ваших трагова одјекују у облацима
када говорите
чујем вас кроз векове
препричавате ми све моје изгубљене дане
раштркане мисли моје скупљате у наручје
згњечену прашину са моје пете
претварате у злато.

Не имадох светлости пре вас
ви сте моје ноћи претворили у дане
ви сте моје зиме отоплили
дали сте ми осећање јаче од љубави.

Шта су виле горских потока
наспрам ваших истина
шта су књиге откривења
наспрам ваших путева.

Када би и на прагу моје смрти
бдили нада мном светли ликови ваши
пред тмином тело зар да ми задрхти
зар тог се сна моје око да уплаши.

тамо где сам рођен

Тамо где сам рођен,
у Љубљани
остадоше покопани
моји дечији дани.

Понесох са собом
у први мах
обале познате реке
и незрео дах.

Понекад сањам
да њиме видам рану
у коју сакрих
родни град Љубљану.

У позадини сећања
као светиња
прохладно алпско јутро
тиња.

И данас,
у срцу ми није
нада страна
да ћу завичај опет
видети једног дана.

сећање на сан

Успавана жеља створена у свитању сна
саткана од бола простора
премалог
за немирне погледе поружнелих птица
без имена,
без корена,
без лица.

Тешко пријемчива страст,
лукава
болесна попута краткодлаког вука
опевана у корену узнемирења праха
без ината,
без потребе,
без страха.

У налету створени богови,
празнином зидани
гажени само у радостима
заборављених
не дозвани за врлину,
без знања,
крхки
способни само за туђе јауке и бол.

Отвореног срца,
мада туђег погледа
непознатог светотајинским истинама.

Оно што они озидијају распе се на крају сна !

СВЕ ШТО СМО НЕКАД ВОЛЕЛИ

Све што смо некад волели бесно,
пуни младости
тек рођене жеље
свирепе од невенчаног пира
скупљали у нарамак и гасили
увелим латицама
процвалих на дрвету
заталасаног мира.

Однело је трње,
однеле су стене,
разблудни вали
и никад без суза,
без уздаха,
речи ружнијих
од распеваног смеха паклених певача.

Однеле су хајке,
однеле су потере,
уцене
бесне попут пијаних жена,
пијаних од вина
и нећу више љубити дане
у сузу загладане
и нећу тајну тајити
обећањем истина.

Усрдно се скривајући
закључавам погледе
и постајем привид
чија душа не сања бело
теби сам лудак умотан
у тамни оквир огледала
вештице, чије се речи не причају,
зацело.

Украденог срца,
стргнутог са длана мојих рана
рођеног у јауку,
пољупца крхког, попут срне
невесто довољно далека,
иза забрављеног дана
теби сам само лудак
чија је душа обмана.

Неверан у болу,
неспреман за исповест и срам
желим да усмртим
додир осенченог даха
уморан да бежим,
разговор препустио сам ветру
разбацан од беса,
опијен болом,
сам.

сањам угашене свеће

На телевизору гледам како мртав глумац
рецитује стихове мртвога песника
и питам се
јесам ли мртав и ја сам.

Или сам мртав
или сањам угашене свеће.

Или сањам предграђа посута прашином.

И иза предграђа још увек живе људе
који тугу с лакоћом забораве
и преко загрљених ливада
сакрију је у тишину дубраве.

Синоћ је пољубило са периферије
донето пролеће
човека који нити вене,
нити цвета,
нудећи своје побеснело тело његовим жељама.

Срце му је горело пламеном живота
затамњени остадоше дани
склоњени иза привида
погледа упртог у даљине
робне куће и самопослуге
насмејане продавачице новина
децу која трче за псима по парку
несањане ноћи заборавио је у бездану
осећајући радости и усхићења непознатог корена.

Синоћ је пољубило са периферије
донето пролеће
у осмеху сетну,
вазнесену сенку лажних огледала,
не дајући јој да верује поново олисталим гранама.

ноћ које се плашим

Месец и ја корачамо путем
који дише дах даљина
горски потоци спавају у наручјима нашим
у џеповима носим рањене успомене из давнина
попут залеђеног гаврана
застаклио сам у сећању осмех
ноћи које се плашим.

Спознали смо сву тежину пакла,
нас двоје
пуштајући демону да нам говори из таме
о, како бих желео назад све изгубљене дане моје.

Док изнад мене небо зри
слике прошлости кроз тишину ноћи маме.

Ја ти нисам друг, месече, јер не умам
корачати небом и
не знам како бих газио облаке
да плетем снове невидљиве,
то разумем,
а да затворим сунце у себи
осветлио не би
корен ноћи моје сваке.

Ослушкујући дисање августовске запаре
сањајући светле снове
несигурно,
као неко коме се вечера хлади у два светла
чујем како ми дух пролазности шапуће:
„Моја кућа је твој истокзападсеверјуг !“

Као сенка залутала у наручје светлости
не спремна за бег кроз привид,
кроз осећај
дете изашло из мене
плете у души лажну наду и превару.

Ослушкујући звуке августа и лета
тражим имена достојна да се овде роде
откривам да се никад вратити неће
и напунити нам градове људи
опет као дечаци и жене као девојчице.

1. Сломљено срце васкрсло у отужном амбијенту превара исклијалих у житу ошећереном прилагођено сваком поднебљу и моменту предходно гвозденим рукама до танчина провереном.
2. Рукавице нагореле између прстију, у корену који се, вероватно, ваљао кроз ластавичје гнездо гашене ватром, те за залудну крађу створене.
3. Јагода шумска, осушена као никловане ципеле мирис јој попут тамјана, дубоко испод ока сања сне у којима се вихор појављује.
4. Разлози за nanoшеће мастила на папир (и о њима је на почетку речено све).
5. Украшене минђуше у коров зарасле.
6. Остатак корова који није обухваћен кроз предходну ставку мада и такав гони кроз дрхтај отрове израсле у потреби стварања антитезе ставци која ври.
7. Слаткоречива несавршеност српског језика (шире објашњење биће у напомени дато) нарочито се открива у самртном страху исписника.
8. Депресија на коју се глупо лепи блато.
9. Једна сасвим нова твар стрпљиво стварана неспремна за дуге расправе, крмељива у тишини тмине у окружењу светлости попут руског цара узгајана радо бих је уступио тренутку истине.

Напомена која се понаша као шире објашњење предмету горе поменутом и говори о потреби римовања што појединим речима представља једино решење бржег превоза и лакшег амбалажирања.

САДРЖАЈ:

Прва збирка: СВИТАЊЕ ДУШЕ

алегорија о пећини / 5
тишина напуштеног завичаја / 7
вазнесење / 8
нада / 9
траг / 10
галерија заборава / 11
речи, речи / 12
старац / 14
песма којој умирем / 15
траг сећања / 16
ноћ / 17
град / 18
corpus delicti / 19
само сећање / 20
староседелац / 22
слепи пас / 23
завичај / 25
путник / 26
исповест / 27
вечерас / 28
једна жена / 30
не љуби ме / 32
заспала је / 34
мој голубе / 36
жена / 37
на твом лицу / 38
тужни карневал / 39
кад прођу дани младости / 40
камо ноћи, камо рујне зоре / 41
њен поглед / 42
додирни ме / 43
венац саткан од очаја / 44
да су мене муње породиле / 45
састали се у невољи / 46

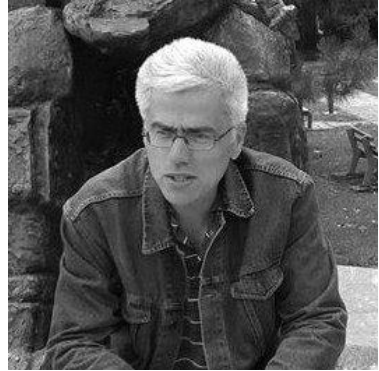
свитање душе / 48
искра светлости / 49
манастирско вече / 50
петковица / 51
кога љубиш душо моја / 52
агонија / 53
очи белог анђела / 54
србин сам / 55

Друга збирка: ЗЛАТОГОРЈЕ

млечног пролећа слика / 58
ветрови / 59
сребрна душа месеца / 60
парадигма ноћи / 61
обала / 62
свитање / 63
поноћ / 64
анализа / 65
cargo cult / 66
моје срце спава / 67
дан који одлази / 68
у сузи ћу нићи / 69
уместо мог даха / 70
преображење / 71
ветар и речи / 72
бескрвна жртва / 73
трагајући за миром / 74
кад дође час / 75
корени / 76
спознаја / 77
фуснота / 78
обмана / 79
концепт / 80
дефинитивно: поглед на твоје лице спустићу / 81
ако данас умрем / 82
ноћ уочи источног петка / 83
врзино коло / 84
заиграло класје траве / 85
лирика / 86
крчма растанка / 87

наос цркве светог архиђакона / 88
недушје / 89
псалам / 90
косово / 91
док напуштам тмину / 92
предање о сузи / 93
светиљке су пригушене / 94
као после сна / 95
опис смрти / 96
плетем песму / 98
кад песници умиру / 99
две трећине / 100
тамо где сам рођен / 101
сећање на сан / 102
све што смо некад волели / 103
привид / 104
сањам угашене свеће / 105
синоћ / 106
ноћ које се плашим / 107
дух пролазности / 108
инвентар / 109

БИОГРАФИЈА АУТОРА:

Милан Миливојевић је рођен 1967. године у Љубљани, СФРЈ, данас Република Словенија. Од 1973. године живи у Сремској Митровици.

Основну и средњу школу завршио у Сремској Митровици, дипломирао на Саобраћајном факултету у Београду.

Ветеран југословенског рата (1991–1995).

Објавио две збирке поезије: **Свитање душе** (1996, 1998) и **Златогорје** (2008), као и два романа: **Поглед преко реке** (2012) и **Сакупљач душа** (2014 – награда часописа Браничево, Пожаревац).

У издању Едиције Заветине изашло му је електронско издање збирке приповедака под заједничким називом „Служба вилама Нагоркињама“.

Са групом пријатеља, 2014. године, основао је јавно гласило **Сремскомитровачки портал**, за који је написао неколико стотина новинских чланака.